

**CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA
DISCRIMINĂRII**

Autoritate de stat autonomă

HOTĂRÂREA Nr. 100
din 07.02. 2008.

Dosar nr: 187/2007

Petiția nr: 3860 din data de 17.04.2007

Petent: C A

Obiect: procesul de recalculare a pensiei

I. Numele, domiciliul sau reședința părților

I.1. Numele, domiciliul sau reședința petenților

I.1.1. Petent : C A

I.2. Numele, domiciliul sau reședința reclamatului

I.2.1. Casa Națională de Pensii și Alte Drepturi de Asigurări Sociale loc.
București, str. Latină, nr. 8, sector 2

I.3. Procedura de citare

În temeiul art. 20, alin.4 din O.G. nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, republicată, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării a îndeplinit procedura de citare a părților.

Prin adresa nr.6612/25.06.2007, s-a citat petentul, dl. C A în ziua de 05.07.2007, în vederea audierii părților.

Prin adresa nr. 6611/25.06.2007 s-a citat Casa Națională de Pensii și Alte Drepturi de Asigurări Sociale și nu a fost prezentă, a transmis punctul de vedere.

Procedura citării a fost legal îndeplinită.

II. Obiectul sesizării și susținerile părților

Petentul este pensionat din 1987, cu o activitate în muncă de 31 de ani în grupa I de muncă și 4 ani în grupa a II-a de muncă. Petentul susține că Legea nr. 19/2000, cu modificările și completările ulterioare a dus la calcularea punctului de pensie după o singură metodologie, indiferent de data ieșirii la pensie.

Astfel, în petiție se precizează următoarele aspecte:

Petentul este pensionar din anul 1987 luna august, conform dispozițiilor Legii nr. 3/1977, care prevedeau că pentru cei care au muncit cel puțin 20 de ani în grupa I-a de muncă li s-a redus vârsta de pensionare cu 10 ani, deci vârsta de pensionare a fost de 50 de ani pentru grupa I-a de muncă și 60 de ani pentru grupa a III-a de muncă, ceea ce a dus la micșorarea anilor de cotizare la fondul de pensie conform Legii 19/2000, implicit la micșorarea punctajului mediu general, față de cei care au cotizat timp de 30 de ani.

Prin aplicarea Legii 19/2000 pensionarilor ieșiți la pensie în grupa I de muncă anterior intrării în vigoare a acestei legi le-a fost anulat un drept obținut conform Legii 3/1977, prin care se reducea vârsta de pensionare cu 10 ani, iar prin raportarea la 30 a punctajului mediu obținut este mai mic și consideră că este o discriminare. Petentul face referire și la Legea 226/2006 care încearcă să repare o nedreptate din Legea 19/2000, lege ce reglementează grupele de muncă prin schimbarea denumirii, unde grupa I de muncă devine grupă specială de muncă, grupă în care punctajul mediu general se raportează la 25 în loc de 30.

Prin ordinul ministrului muncii nr. 572/2006 se stabilesc norme tehnice de aplicare a Legii 226/2006. Petentul consideră că i s-a luat un drept obținut legal în urma aplicării Legii nr. 19/2000 prin procesul de recalculare a pensiilor și a aplicării Legii nr. 226/2006 prin ordinul ministrului muncii nr. 572/2006.

Casa Națională de Pensii și Alte Drepturi de Asigurări Sociale prin adresele nr. 5677/30.05.2007; 7041/05.07.2007; 7990/07.08.2007 arată următoarele:

I. Operațiunea de recalculare a pensiilor, desfășurată pe baza prevederilor H.G.R. nr. 1550/2004 și ale O.U.G. nr. 4/2005, aprobată prin Legea nr. 78/2005, a avut drept scop aplicarea principiilor prevăzute de Legea nr. 19/2000 și pentru pensiile stabilite anterior datei de 01.04. 2001. Scopul principal fiind acela de a asigura egalitate de tratament în privința bazei de calcul (pe întreaga perioadă activă și nu doar pe perioada celor 5 ani prevăzuți de vechea legislație). Pentru toate pensiile existente în sistemul public s-a determinat punctajul mediu anual ținându-se seama de salariile din întreaga carieră. În aplicarea acestei legi nu puteau fi neglijate, în sensul modificării condițiilor prevăzute de legea în vigoare la data deschiderii dreptului la pensie. Conform art. 8 din Legea nr. 3/1977, vechimea necesară deschiderii dreptului la pensie era 25 de ani pentru femei și 30 de ani pentru bărbați.

Legea nr. 3/1977 nu trata diferit, din punct de vedere al stagiului de cotizare necesar, anumite categorii de salariați care și-au desfășurat activitatea în grupa I sau II de muncă.

Singura deosebire între persoanele care au desfășurat activitate în grupe superioare de muncă și cele care au lucrat în condiții normale era sub aspectul sporului de grupă acordat (6 luni la 1 an grupa I și 3 luni un an de grupa a II-a) care permitea asiguratului realizarea într-un timp mai scurt a stagiului de cotizare cerut de lege (25 femeile respectiv 30 de ani bărbații). Casa Națională de Pensii și Alte Drepturi de Asigurări Sociale precizează că în prezent Ministerul Muncii, Familiei și Egalității de Șanse împreună cu C.N.P.A.S. analizează mai multe soluții pentru a rezolva, din Prin Legea 218/2002 privind organizarea și funcționarea Poliției Române, din punct de vedere al punctajului mediu, situația persoanelor care anterior datei de 01.04.2001 au desfășurat activitate în fostele grupe I și II de muncă. Soluția favorabilă va fi reglementată în proiectul de modificare a Legii nr. 19/2000.

2. Pentru asigurarea bazei legale de valorificare a vechimii în muncă pentru perioadele anterioare intrării în vigoare a Legii nr. 19/2000, cu modificările și completările ulterioare, în care asigurații și-au desfășurat activitatea pe durata programului de lucru din luna respectivă în locurile de muncă încadrate, conform legislației anterioare, în grupa I, Legea nr. 226/2006 a prevăzut că aceste perioade să fie asimilate stagiului de cotizare în condiții speciale.

În perioada 1 aprilie 2001 până la data intrării în vigoare a Legii nr.226/2006 au fost deschise drepturi la pensie unor persoane care și-au desfășurat activitatea la locurile de muncă ce sunt încadrate în condiții speciale, potrivit legii în discuție, în conformitate cu prevederile Legii 19/2000, cu modificările și completările ulterioare, fie beneficiind de prevederile art. 167, fie de condiții deosebite sau normale, după caz. Consideră că punctul 14 a) din Normele tehnice de aplicare a prevederilor Legii nr. 226/2006, aprobate prin Ordin al ministrului muncii, solidarității sociale și familiei, se aplică persoanelor ale căror drepturi de pensie s-au deschis după data de 1 aprilie 2001 sub imperiul Legii nr. 19/2000, cu modificările și completările ulterioare.

III. Motivele de drept

În fapt. Colegiul Director reține că obiectul plângerii se referă la reclacularea pensiei.

În drept, Colegiul Director reține că potrivit **Constituției României**, art. 20 alin 1, „Dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile cetățenilor vor fi interpretate și aplicate în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care România este parte.

Convenția Europeană a Drepturilor Omului, ratificată de România prin Legea 30 din 18 mai 1994, publicată în "Monitorul Oficial" nr. 135 din 31 mai 1994, prevede în art 14 ca: „Exercitarea drepturilor și libertăților recunoscute de prezenta convenție trebuie să fie asigurată fără nici o deosebire bazată, în special, pe sex, rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională și

socială, apartenență la o minoritate națională, avere naștere sau orice altă situație”.

În același sens, Protocolul nr. 12 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului, ratificat de România prin Legea nr. 103/2006 art 1 prevede interzicerea generală a discriminării:

„1. Exercițarea oricărui drept prevăzut de lege trebuie să fie asigurată fără nici o discriminare bazată, în special, pe sex, pe rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională sau socială, apartenența la o minoritate națională, avere, naștere sau oricare altă situație.

2. Nimeni nu va fi discriminat de o autoritate publică pe baza oricăruia dintre motivele menționate în paragraful 1.”

Analizând faptele reținute în acest caz, Colegiul Director se raportează la Curtea Europeană a Drepturilor Omului, care, legat de articolul 14 privind interzicerea discriminării, a apreciat că diferența de tratament devine discriminare, în sensul articolului 14 din Convenție, atunci când se induc distincții între situații analoge și comparabile fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă. Instanța europeană a decis în mod constant că pentru ca o asemenea încălcare să se producă „trebuie stabilit că persoane plasate în situații analoge sau comparabile, în materie, beneficiază de un tratament preferențial și că această distincție nu-si găsește nici o justificare obiectivă sau rezonabilă (vezi CEDH, 18 februarie 1991, Fredin c/Suede, parag.60, 23 iunie 1993, Hoffman c/Autriche, parag.31, 28 septembrie 1995, Spadea et Scalabrino c/Italia, 22 octombrie 1996 Stubbings et autres c/Royaume-Uni, parag.75) În același sens, Curtea Europeană de Justiție a statuat principiul egalității ca unul din principiile generale ale dreptului comunitar. În sfera dreptului comunitar, principiul egalității exclude ca situațiile comparabile să fie tratate diferit și situațiile diferite să fie tratate similar, cu excepția cazului în care tratamentul este justificat obiectiv. (vezi Sermide SpA v. Cassa Conguaglio Zucchero and others, Cauza 106/83, 1984 ECR 4209, para 28; Koinopraxia Enoseon Georgikon Synetairismon Diacheir iseos Enchorion Proionton Syn PE (KYDEP) v. Council of the European Union and Commission of the European Communities, Cauza C-146/91, 1994 ECR I-4199; Cauza C-189/01 Jippes and others 2001 ECR I-5689, para 129; Cauza C-149/96 Portugal vs. Council 1999 ECR I-8395 oara.91)

Reținând în coroborare cu aceste aspecte definiția discriminării, astfel cum este reglementată prin articolul 2 alin.1 din O.G.137/2000 cu modificările și completările ulterioare, republicata, Colegiul Director se raportează la modul în care sunt întrunite cumulativ elementele constitutive ale articolului 2. Pentru a ne situa în domeniul de aplicare al art.2, alin.1 deosebirea, excluderea, restricția sau preferința trebuie să aibă la bază unul dintre criteriile prevăzute de către art. 2, alin. 1, și trebuie să se refere la persoane aflate în *situații comparabile* dar care sunt tratate în *mod diferit* datorită apartenenței lor la una dintre categoriile prevăzute în textul de lege menționat anterior. Așa cum reiese din motivația invocată mai devreme pentru a ne găsi în situația unei fapte de discriminare trebuie să avem două situații comparabile la care tratamentul aplicat să fi fost diferit. Subsecvent, tratamentul diferențiat trebuie să urmărească sau să aibă ca efect restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de

lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a apreciat prin jurisprudența sa, că statele contractante dispun de o anumită marjă de apreciere pentru a determina dacă și în ce măsură diferențele între situații analoge sau comparabile sunt de natură să justifice distincțiile de tratament juridic aplicate. (22 octombrie 1996 Stubbings et autres c/Royaume-Uni, parag.75)

Având în vedere aspectele de mai sus, petiția dată, precum și documentele de la dosar, Colegiul Director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării trebuie să analizeze în ce măsură aspectele ridicate de petentă sunt de natură discriminatorie, astfel cum este prevăzut în art.2 alin.1 al O.G. nr.137/2000, republicată.

Pentru ca o faptă să fie calificată drept faptă de discriminare, aceasta, trebuie să îndeplinească, cumulativ, mai multe condiții :

1.Existența unui tratament diferențiat, manifestat prin deosebire, excludere, restricție sau preferință (existența unor persoane sau situații aflate în poziții comparabile). În cazul de față nu există persoane sau situații aflate în poziții comparabile.

2.Existența unui criteriu de discriminare, potrivit art. 2. alin. 1 din O.G. nr. 137/2000, republicată. În cazul de față nu s-a identificat vreun criteriu de discriminare. În cadrul audierilor nu s-a putut preciza de către petentă un criteriu de discriminare.

3.Tratamentul diferențiat să nu fie justificat obiectiv de un scop legitim, iar metodele de atingere a aceluși scop să nu fie adecvate și necesare;

4.Tratamentul diferențiat să aibă drept scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate a unui drept recunoscut de lege;

Colegiul Director ia act de decizia Curtii Constituționale nr. 290/2004, în care aceasta concluzionează că data pensionării generează situații juridice diferite, care „ impun și justifică un tratament juridic diferențiat”. Curtea confirmă dreptul legiuitorului de a modifica sau completa reglementările legale referitoare la condițiile de exercitare a dreptului la pensie „ ori de câte ori consideră că situația economică a țării, resursele financiare existente permit sau impun anumite modificări, cu observația că orice nouă reglementare se aplică numai de la data intrării în vigoare.

Colegiul Director reține că legislația în domeniul pensiilor nu poate fi aplicată persoanelor pensionate pe baza legislației aflată anterior în vigoare, deoarece o atare aplicare „ar însemna o extindere a incidenței actului normativ asupra unor situații din trecut, care ar avea efect retroactiv și ar contraveni dispozițiilor art. 15 alin 2 din Constituție.

Așadar rezultă că fiecare persoană va fi supusă dispozițiilor normative în vigoare la momentul apariției situației ce generează efectele juridice prevăzute de lege, neexistând posibilitatea de a opta pentru aplicarea unei alte legi, anterioare sau ulterioare acestui moment, chiar dacă aceasta ar fi mai favorabilă, cu excepția legilor penale sau contravenționale.

Potrivit definiției, tratamentul diferențiat trebuie să aibă la bază unul dintre criteriile prevăzute de către art. 2, alin. 1 și trebuie să se refere la persoane aflate în *situații comparabile*, dar care sunt tratate în *mod diferit* datorită apartenenței lor la una dintre categoriile prevăzute în textul de lege menționat anterior. Așa cum reiese din motivația invocată mai devreme pentru a ne găsi în situația unei fapte de discriminare trebuie să avem două situații comparabile la care tratamentul aplicat să fi fost diferit datorita unui criteriu.

Coroborând aceste aspecte cu faptele care fac obiectul petiției și definiția discriminării astfel cum este prevăzută în art.2 alin.1 din O.G. nr.137/2000 cu modificările și completările ulterioare, republicata, Colegiul Director constată că în cauză nu se poate reține întrunirea cumulativă a elementelor privind un tratament de deosebire (restricție, excludere, deosebire, preferință) între persoane care se află în situații comparabile și care sunt tratate în mod diferit și care are ca scop sau ca efect restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, cu **unanimitate de voturi** ale membrilor prezenți la ședință,

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. faptele prezentate nu constituie acte de discriminare, conform Ordonanței de Guvern nr.137/2000, privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și aprobările ulterioare, republicată;

2. clasarea dosarului;

3 . o copie a hotărârii se va transmite părților, , Asociației de Proprietari din Bd. Națiunile Unite nr.8, Bl.104, Sc.4, Sector 5, București și dlui. I A

IV. Modalitatea de plată a amenzii

Nu este cazul

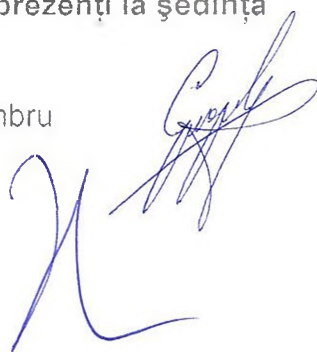
V. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, potrivit Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.

Membrii Colegiului Director prezenți la ședință

GERGELY DEZIDERIU – Membru

HALLER ISTVAN – Membru

NIȚĂ DRAGOȘ TIBERIU – Membru

PANFILE ANAMARIA – Membru

TRUINEA PAULA ROXANA – Membru

Notă: prezenta Hotărâre emisă potrivit prevederilor legii și care nu este atacată în termenul legal, potrivit Legii 554/2004 a contenciosului administrativ, constituie de drept titlu executoriu.

